

Sygn. akt VII U 2085/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st. sekr. sąd. Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 28 sierpnia 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. i przyznaje ubezpieczonemu Z. K. prawo do emerytury od dnia 22 sierpnia 2013r.

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 2085/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, odmówił ubezpieczonemu Z. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż pomimo ukończenia wymaganego wieku 65 lat i 2 miesięcy wnioskodawca nie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 18 lat i 7 dni. Pozwany zakwestionował świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 1971 r. dotyczące zatrudnienia od dnia 06 maja 1971 r. do dnia 30 czerwca 1971 r. w (...) Spółdzielni (...) w T. jako nieformalne z powodu braku imiennej pieczętki osoby upoważnionej do podpisania dokumentu (analogicznie z brakiem pieczętki za w/w okres w legitymacji ubezpieczeniowej. Wskazał, iż za nieformalne należy uznać także świadectwo pracy z dnia 31 marca 1993 r. za okres zatrudnienia od dnia 01 marca 1980 r. do dnia 31 marca 1993 r. w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. z powodu braku pieczętki osoby upoważnionej do podpisania dokumentu. Wreszcie w ocenie pozwanego przedłożone oryginalne kartoteki zarobkowe za lata 1980-1992 winny zostać złożone w formie kopii potwierdzonej za zgodność przez archiwum przechowujące dokumentację (k. 36 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 09 września 2013 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony Z. K.. Wyjaśnił, iż pod świadectwem pracy z dnia 31 marca 1993 r. podpisali się prezes spółdzielni oraz księgowa –

przy czym sam był prezesem spółdzielni, a następnie po ogłoszeniu jej upadłości likwidatorem, w związku z czym sam archiwizował dokumentację zakładu pracy dotyczącą osób, które we wskazanym terminie nie odebrały kart zarobkowych (k. 2 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 17 września 2013 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w spornej decyzji (k. 3 akt sprawy).

Pismem procesowym z dnia 04 lutego 2014 r. pozwany organ rentowy uwzględnił do stażu pracy ubezpieczonemu okres zatrudnienia od dnia 06 maja 1971 r. do dnia 30 czerwca 1971 r. w (...) Spółdzielni (...) w T. – ustalając staż pracy na poziomie 18 lat, 2 miesięcy i 1 dnia (k. 44 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. K., urodzony dnia (...), z zawodu technik rolnik, w dniu 23 lipca 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – nienumerowane karty akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień wydawania decyzji staż sumaryczny 18 lat i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 17 lat, 11 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 8 dni okresów nieskładkowych – zamiast wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W toku sądowego postępowania odwoławczego organ do stażu pracy ubezpieczonemu zaliczył nadto okres zatrudnienia od dnia 06 maja 1971 r. do dnia 30 czerwca 1971 r. w (...) Spółdzielni (...) w T. – ustalając staż pracy na poziomie 18 lat, 2 miesięcy i 1 dnia.

Na skutek przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego uznać należało jednak, iż ubezpieczony łącznie udowodnił przeszło 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – k. 35 akt rentowych, pismo procesowe pozwanego z dnia 04 lutego 2014 r. – k. 44 akt sprawy

W okresie od dnia 01 marca 1980 r. do dnia 31 marca 1993 r. ubezpieczony Z. K. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. na stanowisku prezesa zarządu, jak również po ogłoszeniu jej upadłości – także likwidatora.

Ubezpieczony został zatrudniony pierwotnie na stanowisku kierownika produkcji, zaś w 1981 r. został jej prezesem, które to stanowisko zajmował do 1992 r. Po ogłoszeniu upadłości został likwidatorem spółdzielni.

Ubezpieczony zatrudniony został w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. na podstawie porozumienia pracodawców tj. w/wym. Spółdzielni i Zakładu (...) w (...). Wszyscy pracownicy spółdzielni byli jednocześnie jej członkami .

Księgowa spółdzielni, sporządzająca kartoteki płacowe zakładu pracy, obecnie nie żyje – zmarła w 1995 r., po czym dokumentację zabrał wówczas ubezpieczony jako likwidator.

W zakładzie pracy nie funkcjonowała rada nadzorcza, a jedynie trzyosobowy zarząd w osobach skarżącego jako prezesa zarządu oraz dwóch członków zarządu: F. K. i (nie żyjącego już) W. T..

Świadectwo pracy ubezpieczonego podpisały nie żyjące osoby – główna księgowa K. K. i członek zarządu W. T..

Jedynymi osobami w spółdzielni, posiadającymi imienne pieczętki, był ubezpieczony jako prezes zarządu, oraz główna księgowa. Pozostali członkowie zarządu spółdzielni nie posiadali pieczętek imiennych.

Poza członkami w spółdzielni zatrudniani byli również pracownicy najemni. Pracowali oni do najbliższego walnego zgromadzenia spółdzielni – pozostawali w zatrudnieniu, o ile walne zgromadzenie przyjmowało ich w poczet członków spółdzielni; w innym wypadku kończyli współpracę ze spółdzielnią.

Praca w spółdzielni odbywała się codziennie w godzinach 6:00/7:00-15:00/16:00, w czasie żniw zaś w godzinach 5:00-22:00. Pracę w w/w wymiarze świadczył również wnioskodawca jako prezes zarządu spółdzielni – zajmując się bezpośrednio nadzorowaniem pracy, przydzielając prace poszczególnym pracownikom. Ze stanowiskiem prezesa wiązał się również obowiązek zajmowania się formalnościami dotyczącymi przyjmowania do pracy nowych pracowników.

W latach 1980-1991 wnioskodawca wypracował w spółdzielni następującą ilość dniówek obrachunkowych:

- 1980 – 243 dniówki
- 1981 – 310 dniówek
- 1982 – 295 dniówek
- 1983 – 265 dniówek
- 1984 – 283 dniówek
- 1985 – 238 dniówek
- 1986 – 301 dniówek
- 1987 – 275 dniówek
- 1988 – 248 dniówek
- 1989 – 281 dniówek
- 1990 – 265 dniówek
- 1991 – 266 dniówek

Ilość dniówek obrachunkowych dla poszczególnych pracowników spółdzielni – w tym ubezpieczonego jako prezesa jej zarządu – ustalało walne zgromadzenie. Wnioskodawca nie otrzymywał dodatkowego wynagrodzenia z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

Wnioskodawca dojeżdżał razem z pozostałymi pracownikami do pracy autobusem zakładowym i tak też wracał do domu .

dowód: świadectwo pracy z dnia 31 marca 1993 r. – k. 11 akt rentowych, zeznania ubezpieczonego oraz świadków Z. G., G. K. i F. K. – protokół skrócony k. 34-38 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 39 akt sprawy, kartoteka ewidencji czasu pracy z lat 1980-1991 – k. 16 akt rentowych, kartoteka zarobkowa z lat 1991-1992 – k. 17 akt rentowych, świadectwa pracy świadków Z. G., G. K. i F. K. – okazane na rozprawie – protokół skrócony k. 36-37 akt sprawy

W okresie od dnia 29 kwietnia 1996 r. do dnia 30 kwietnia 2000 ubezpieczony zatrudniony był w Szpitalu dla Psychicznie i Nerwowo Chorych w S. . W złożonym w dniu 26 kwietnia 1996r. kwestionariuszu osobowym wskazał na zatrudnienie w (...) w R. w okresie od dnia 01 marca 1980 r. do dnia 3 marca 1993r. na stanowisku Prezesa zarządu. Na fakt zatrudnienia w Spółdzielni wskazał także w złożonym w tym dniu życiorysie .

Dowód: akta sprawy – k. 50 (koperta) akta osobowe

Sporną decyzją z dnia 28 sierpnia 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu Z. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż pomimo ukończenia wymaganego wieku 65 lat i 2 miesięcy wnioskodawca nie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 18 lat i 7 dni. Pozwany zakwestionował świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 1971 r. dotyczące zatrudnienia od dnia 06 maja 1971 r. do dnia 30 czerwca 1971 r. w (...) Spółdzielni (...) w T. jako nieformalne z powodu braku imiennej pieczętki osoby upoważnionej do podpisania dokumentu (analogicznie z brakiem pieczętki za w/w okres w legitymacji ubezpieczeniowej. Wskazał, iż za nieformalne należy uznać także świadectwo pracy z dnia 31 marca 1993 r. za okres zatrudnienia od dnia 01 marca 1980 r. do dnia 31 marca 1993 r. w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. z powodu braku pieczętki osoby upoważnionej do podpisania dokumentu. Wreszcie w ocenie pozwanego przedłożone oryginalne kartoteki zarobkowe za lata 1980-1992 winny zostać złożone w formie kopii potwierdzonej za zgodność przez archiwum przechowujące dokumentację.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 28 sierpnia 2013 r. – k. 36 akt rentowych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków Z. G., G. K. oraz F. K., bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornym okresie w tej samej spółdzielni – będąc równocześnie jej członkami – w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, tym bardziej, że ich zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami wnioskodawcy, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie ubezpieczonego Z. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się 25 latami okresów składkowych i nieskładkowych, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych przed dniem 01 stycznia 1949 r. zostały uregulowane w treści art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którego ustępem 1 (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji tj. 28 sierpnia 2013 r. i nadal) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

1. osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3;
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Z ustępu 3 punkt 2 w/w przepisu wynika, iż wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 kwietnia 1948 r. do dnia 30 czerwca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 2 miesiące. Wiek powyższy Z. K. – urodzony w dniu (...) – niewątpliwie osiągnął w dniu 22 sierpnia 2013 r.

Stosownie do dyspozycji art. 28 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy nie osiągnęli okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2, przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

1. osiągnęli wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3;
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 15 lat dla kobiet i co najmniej 20 lat dla mężczyzn.

Mając na uwadze fakt, iż spór w przedmiotowej sprawie dotyczył zatrudnienia wnioskodawcy w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. – po pierwsze należało dokonać ustaleń w zakresie przepisów regulujących kwestię wymiaru czasu pracy członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych koniecznego do uzyskiwania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a następnie przez pryzmat tychże regulacji ocenić ustalony w sprawie stan faktyczny tj. wymiar czasu pracy wnioskodawcy.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 punkt 12 ustawy, za okresy składkowe uważa się przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. następujące okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne pracy na obszarze Państwa Polskiego w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych i w innych spółdzielniach zrzeszonych w (...) Związku Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych, w zespołowych gospodarstwach rolnych spółdzielni kółek rolniczych zrzeszonych w Krajowym Związku (...) oraz pracy na rzecz tych spółdzielni:

a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie od opłacania składki,

b) przed dniem objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego z tego tytułu.

Podstawowym aktem prawnym w powyższym zakresie jest dekret z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. nr 27 poz. 135 j.t.), dalej: dekret, który obowiązywał od dnia 01 maja 1976 r. do dnia 01 stycznia 2003 r., zatem również w spornym okresie.

Zgodnie z art. 4 dekretu przy ustalaniu okresu pracy w spółdzielni wymaganego do uzyskania świadczeń:

1. za dzień pracy uważa się 8 godzin pracy, a przed dniem 1 lipca 1962 r. dzień, który stanowił podstawę do obliczenia dniówki obrachunkowej; do dni pracy zalicza się również dni urlopu wypoczynkowego oraz dni pobierania zasiłku chorobowego, macierzyńskiego lub opiekuńczego,

2. za miesiąc pracy uważa się 20 dni pracy dla mężczyzny oraz 13 dni pracy dla kobiety, a jeżeli ubezpieczony użytkuje działkę przyzagrodową lub dostarcza spółdzielni produkty rolne wytworzone w prowadzonym przez siebie gospodarstwie rolnym - 18 dni pracy dla mężczyzny oraz 11 dni pracy dla kobiety,

3. za rok pracy uważa się rok obrachunkowy, w którym mężczyzna przepracował w spółdzielni co najmniej 240 dni pracy, kobieta 150 dni pracy, a jeżeli użytkuje działkę przyzagrodową lub dostarcza spółdzielni produkty rolne wytworzone w prowadzonym przez siebie gospodarstwie rolnym - to co najmniej: mężczyzna 220 dni pracy, a kobieta 130 dni pracy.

Dla zaliczenia członkowi spółdzielni produkcyjnej roku pracy do okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania renty inwalidzkiej lub emerytury koniecznym jest przepracowanie w tym roku wymaganej ilości dniówek obrachunkowych, a nie faktyczny okres pozostawania w ubezpieczeniu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., II UK 255/11). W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, iż stosowanie przeliczników dniówek obrachunkowych na okresy ubezpieczenia społecznego uzasadnione było ze względu na różnicę między pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy a pracą świadczoną w ramach stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 142/04, OSNP 2005 Nr 17, poz. 272 i z dnia 5 czerwca 1968

r., I PR 183/68, niepublikowany). Stosowanie przepisów o ubezpieczeniu społecznym musiało uwzględniać swoisty stosunek prawny, odmienny zarówno od pracowniczego, jak i od spółdzielczego stosunku pracy, w którym pozostawali członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych, opierający się na prawie i obowiązku każdego zdolnego do pracy członka spółdzielni do wykonywania pracy w spółdzielni w zakresie ustalonym przez statut lub uchwałę walnego zgromadzenia (art. 113 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach, Dz. U. z 1961 r. Nr 12, poz. 61) oraz przyjmowania za podstawę obliczania wkładu pracy członków dniówki obrachunkowej (art. 116 ustawy o spółdzielniach i ich związkach). Ten sposób obliczania stosowany był zresztą tylko do okresów pracy w spółdzielni przypadających po dniu 1 lipca 1962 r., kiedy wprowadzono nową ewidencję, odpowiadającą potrzebom emerytalnym; za okres do dnia 30 czerwca 1962 r. za 1 dzień pracy przyjmowało się dniówkę obrachunkową - nie więcej jednak niż 300 rocznie, a jeżeli w spółdzielni brak było ewidencji dniówek obrachunkowych, zaliczało się 100 dni za każdy rok członkostwa. Wyznacznikiem pracy w spółdzielni nie był przeto dzień pracy, ale szczególny miernik nakładu pracy, którym była dniówka obrachunkowa (dniówka inwentarzowa, także złoty obrachunkowy), a czasem stawki wynagrodzenia za poszczególne roboty. Ogólna liczba dniówek uzyskanych w danym roku gospodarczym stanowiła podstawę do obliczenia wynagrodzenia członka za dany rok, płatnego zaliczkowo i wyrównywanego po sporządzeniu i zatwierdzeniu bilansu.

Szerokie rozważania w powyższym zakresie zaprezentował również Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wyjaśniając, iż warunki podlegania ubezpieczeniu społecznemu należy odnieść do art. 1 w związku z art. 2 pkt 3 dekretu z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin, wymieniającego jako podmioty ubezpieczenia społecznego członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Trzeba z tego wnosić, że każdy członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej, który wykonywał pracę na jej rzecz, wykonywał pracę objętą obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, o której mowa w art. 6 ust. 2 pkt 12 u.e.r.f.u.s. Objęcie pracy członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych ubezpieczeniem społecznym nie było zastrzeżone innymi warunkami, lecz jednocześnie samo podleganie obowiązkowi ubezpieczenia należy uznać za niewystarczające do zaliczenia okresu ubezpieczenia z tytułu pracy w rolniczej spółdzielni produkcyjnej do okresów składkowych. Wymiar świadczonej pracy miał również wpływ na podleganie ubezpieczeniu społecznemu i wprowadzona w art. 4 dekretu zasada ustalania okresu pracy w spółdzielni wymaganego do uzyskania świadczeń przez uznawanie za dzień pracy 8 godzin pracy, za miesiąc 20 dni i za rok pracy rok obrachunkowy, w którym mężczyzna przepracował w spółdzielni co najmniej 240 dni lub odpowiednio 18 dni w miesiącu i 220 dni w roku, gdy użytkował działkę przyzagrodową lub dostarczał spółdzielni produkty rolne wytworzone w prowadzonym przez siebie gospodarstwie rolnym, poza członkostwem w spółdzielni, decydowała o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 stycznia 2013 r., III AUa 1140/12). Kwalifikacja okresów składkowych według zasad określonych art. 6 u.e.r.f.u.s., przebytych przed 1 stycznia 1999 r. musiała być dokonana na podstawie przepisów obowiązujących w okresie zatrudnienia osoby ubiegającej się o przyznanie prawa do określonego świadczenia. Powyższe wynikało z specyficznego charakteru pracy w spółdzielniach rolniczych oraz faktu, iż kwestie te nie są szczegółowo uregulowane przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Mając na uwadze, że w poszczególnych okresach roku kalendarzowego obciążenie spółdzielców i ich domowników pracą układało się bardzo różnorodnie, na gruncie prawa do świadczeń dla członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych stosowano fikcję prawną, gdzie za 1 dzień pracy przyjmowało się dniówkę obrachunkową. System ten stosowany był zresztą tylko do okresów pracy w spółdzielni przypadających po dniu 1 lipca 1962 r., kiedy wprowadzono nową ewidencję, odpowiadającą potrzebom emerytalnym. Wyznacznikiem pracy w spółdzielni nie był przeto dzień pracy, ale szczególny miernik nakładu pracy, którym była dniówka obrachunkowa (dniówka inwentarzowa, także złoty obrachunkowy), a czasem stawki wynagrodzenia za poszczególne roboty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2012 r., III AUa 1005/12).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało zatem, iż dla zaliczenia wnioskodawcy Z. K. poszczególnych spornych (1980-1992) lat pracy do okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania emerytury konieczne jest przepracowanie w tym roku wymaganej ilości dniówek obrachunkowych – zgodnie z wymiarem wynikającym z, cytowanego wyżej, art. 4 dekretu.

Dokonując ustaleń w tym zakresie Sąd Okręgowy oparł się na oryginalnej dokumentacji w zakresie czasu pracy i wynagrodzenia, jaką ubezpieczony przedłożył do akt pozwanego, która to dokumentacja podpisana została nie tylko przez ubezpieczonego będącego członkiem zarządu – Prezesem Spółdzielni, ale także przez Główną księgową (...)

I tak Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, iż na podstawie samej już tylko karty nr 9 ewidencji czasu pracy i dochodów ubezpieczonego (k. 16 akt rentowych) można przyjąć, iż za lata 1980-1991, z wyłączeniem roku 1985, w który przepracował 238 dniówek (zatem ponad 10 lat łącznie) Z. K. udowodnił przepracowanie odpowiedniej ilości dniówek – co widoczne jest w kolumnie nr 2 (ilość dni pracy), przedstawiającej dla każdego z lat wartość większą od 240.

Zsumowanie tego okresu z okresem 18 lat, 2 miesięcy i 1 dniem uznany przez pozwanego (k. 44 akt sprawy) pozwala przyjąć, iż skarżący udowodnił, że legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym – niezbędnym dla przyznania wnioskowanego świadczenia emerytalnego zgodnie z art. 27 i 28 ustawy.

Jedynie na marginesie w tym miejscu Sąd wskazuje, iż za całkowicie niezrozumiałą należy uznać zarzut pozwanego organu, przedstawiony w zaskarżonej decyzji, odnośnie tego, iż przedłożone oryginalne kartoteki zarobkowe za lata 1980-1992 winny zostać złożone w formie kopii potwierdzonej za zgodność przez archiwum przechowujące dokumentację. Nie sposób bowiem pojąć, z jakiego powodu organ odmawia mocy dowodowej oryginałom dokumentów, opatrzonym podpisami oraz pieczętami imiennymi (których to brak pieczętów w tej samej decyzji stanowił dla pozwanego powód do odmówienia mocy dowodowej świadectwu pracy wnioskodawcy).

Fakt zatrudnienia ubezpieczonego w spornym okresie w Spółdzielni wynikał nie tylko z dokumentów zakwestionowanych przez pozwanego, ale został także potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników Z. K. z okresu pracy w Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R.. Należy wskazać, iż świadkowie ci stanowili wiarygodne osobowe źródła dowodowe dla Sądu, ponieważ pracowali w tym samym zakładzie pracy w okresie co do zasady pokrywającym się z zatrudnieniem tam ubezpieczonego oraz do momentu jej upadłości: świadek Z. G. (kierowca zaopatrzeniowiec) od dnia 01 maja 1989 r. do dnia 30 czerwca 1992 r., świadek G. K. (mechanik) od dnia 09 maja 1983 r. do dnia 30 czerwca 1992 r. oraz świadek F. K. (operator maszyn samobieżnych i członek zarządu spółdzielni) od dnia 19 sierpnia 1980 r. do dnia 30 czerwca 1992 r.

Wszyscy ci świadkowie w sposób zbieżny i dla Sądu wiarygodny opisywali wymiar i rodzaj pracy, jaką ubezpieczony wykonywał w w/w okresie – nadto w ocenie Sądu mieli oni obiektywną możliwość posiadania wiedzy na temat rodzaju i charakteru pracy ubezpieczonego, mając z nim bardzo częstą styczność. Podkreślenia wymaga zresztą i to, że ubezpieczony razem z pozostałymi pracownikami Spółdzielni każdego dnia dojeżdżał do pracy i wracał do domu zakładowym autobusem.

Godzi się również w tym miejscu wskazać, iż świadek K. – również członek zarządu spółdzielni, także w niej pracujący – uzyskał zaliczenie przez pozwanego organu rentowego okresu zatrudnienia w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. na podstawie własnej dokumentacji płacowej ze spółdzielni i wynikających z niej ilości dniówek obrachunkowych. Niezasadne zatem w ocenie Sądu było różnicowanie sytuacji prawnej osób, co do których – jak ustalono – wykonywały w takim samym wymiarze (godzinach) prace na rzecz rolniczej spółdzielni produkcyjnej, a które to prace i wynikające z nich dniówki obrachunkowe w odpowiedniej ilości w przypadku świadka K. stanowiły podstawę przyznania świadczenia emerytalnego, zaś w wypadku wnioskodawcy nie zostały uwzględnione.

Na fakt oraz czasokres pracy w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. w charakterze prezesa zarządu Spółdzielni ubezpieczony wskazał także w dokumentach złożonych u kolejnego pracodawcy.

Tym samym Sąd doszedł do przekonania, iż bez znaczenia jest okoliczność braku pieczętów imiennych pod świadectwem pracy z dnia 31 marca 1993 r. za okres zatrudnienia od dnia 01 marca 1980 r. do dnia 31 marca 1993 r. w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w R. – po pierwsze wobec faktu potwierdzenia tejże pracy zeznaniami w/w świadków, po drugie zaś w związku z kompletnymi danymi dotyczącymi dniówek obrachunkowych

skarżącego ze spornego okresu, pozwalającymi ustalić, iż w poszczególnych latach spornego okresu (poza rokiem 1985) wnioskodawca przepracował wymaganą art. 4 dekretu ilość dniówek obrachunkowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia wnioskowanej emerytury – w związku z czym sporna decyzja, odmawiająca wnioskodawcy prawa do świadczenia, nie mogła się ostać jako błędna.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477^{((14))} § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając sporną decyzję z dnia 28 sierpnia 2013 r. i przyznając Z. K.prawo do emerytury od dnia 22 sierpnia 2013 r. tj. od dnia ukończenia powszechnego wieku emerytalnego wynikającego z art. 27 ustawy (w wypadku skarżącego 65 lat i 2 miesiące).

SSO Elżbieta Zabrocka